

JORDI VICENT

Està tot molt clar

Tres províncies

Ja n'han feta una altra. Si algú pogués mesclar, en un mateix espai i temps, els militants del PSOE dels anys immediats a la mort de Franco i els d'ara segur, segur, que acabarien agredint-se. I en molts casos són les mateixes persones que defensaren uns símbols i després els abandonaren vergonyosament, les mateixes persones que es burlaven de limno i ara el canten erts, les mateixes persones que deien que pretenien construir un país —lletres, roig sobre blanc, en la pancarta situada a l'esquena de la taula presidencial d'un famós congrés: construir el partit, construir el país— són ara les que s'entesten a arraconar una de les poques eines raonables, de raó, per fer efectiu aquell desig.

Ara les comarques no existiran de fet i sobre el paper imprès de la llei, que és el que importa. Així ho han volgut. En deu anys han tingut temps de sobres per demostrar que els importa poc, molt poc, posar les bases d'alguna cosa més que una simple regió administrativa. I, per a més inri, ja ni discuteixen en les seues reunions. Importen més les sigles que el país, importa més la calma del mar interior que la navegació arriscada, però fructífera, dels oceans. Ja ho sabem, però sempre s'agraeix el recordatori. Ni que siga al preu, amarg, d'una nova defecció. □

una dissolució, però tampoc no n'estimularan el funcionament. Més greu, però, és la situació d'Alacant, on Antonio Valenzuela no fa res per tal d'integrar una mica més l'«Alacant a part» en la comunitat autònoma.

No són, però, només els presidents de les diputacions els responsables del fre a la comarcalització. La creació d'una estructura comarcal implicaria —i això ho saben tots— una remodelació del poder intern del partit en el govern. L'equilibri entre les seues famílies és fràgil, però sembla bastant sedimentat per permetre's terratrèmols, a parer d'alguns, gratuïts. I hi ha les eleccions. Com sempre. I la distribució comarcal podria provocar problemes. ¿Què passaria en els pobles de l'Alcoià que no volen ser annexonats a Villena? ¿I si tota la Ribera esdevé una única comarca? Les fronteres en moltes comarques són més aviat aleatòries o basades en criteris científics, però difícils de capir pel ciutadà de peu, procliu a les manifestacions intempestives. Conclusió lògica de tant de però: millor deixar-ho córrer. Pragmatisme —ben o mal entès— i equilibri de forces.

¿I a llarg termini, el manteniment de les divisions inventades per Javier de Burgos fa ja cent anys serà positiu o negatiu per al sistema autonòmic? Segurament que no aportarà res de bo. Hi ha problemes obvis: la divisió del territori en tres províncies ha acumulat sentiments diferenciadors —tot i que alguns d'ells, és cert, provenien de temps anteriors.

Algunes veus han recordat ara, i aquest és un aspecte tangencial de la qüestió, que, quan Joan Lerma cridà aquella nit de fa dos estius, a les onze, Vicent Soler per oferir-li la Conselleria allò que en realitat estava oferint era la possibilitat de traçar el mapa comarcal del país. En aquestes condicions, es diu, ¿què farà ara Soler? Part de raó hi ha en aquest argument. Però, ni que siga torear el bou del funcionariat, ja justifica quasi una conselleria —i això no depèn de si aquest funcionariat resideix en la ciutat o en les comarques.

Una altra cosa seria si aquest oferiment respongué més a negociacions entre famílies —situar els «nacionalistes» al costat del president— que no a la possibilitat de portar endavant un projecte polític.

Siga com siga, la cançó d'Al Tall seguirà sent només una cançó: «La Marina i la Ribera...» No seran, diuen que definitivament, unes comarques institucionalitzades. □